

Arrest

nr. 180 381 van 6 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U bent aanhanger van de sjitische islam. U woonde samen met uw vader, uw moeder, H.(...) B.(...) A.(...) A.(...)-B.(...) (O.V. (...)), en uw broer, A.(...) J.(...) J.(...) A.(...) (O.V. (...)), in de stad Basra.

Uw oudste broer A.(...) was politieofficier ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Na de val van Saddam in 2003 vluchtte hij uit Irak. Hij verblijft momenteel in Zweden. Uw broer A.(...) was sinds 2003

lid van de politie. In die hoedanigheid werkte hij samen met de Amerikanen, tot hun vertrek uit Basra in 2012.

Op 28 juni 2015 kreeg A.(...) een telefoon van een vriend die lid was van de sjitische Badr militie. Hij waarschuwde A.(...) dat de Badr militie bij toeval te weten was gekomen dat A.(...) voor het regime van Saddam had gewerkt en dat A.(...) met de Amerikanen had meegewerkt. Omwille van deze redenen zou de Badr militie uw hele gezin willen vermoorden. Jullie doken meteen onder bij een vriend.

Op 1 juli 2015 vertrokken u, uw broer en uw moeder uit Irak. Jullie namen vanuit Basra het vliegtuig naar Turkije. Dezelfde dag reisden jullie met de boot naar Griekenland. In Griekenland kregen jullie telefoon van jullie vader, die zei dat hij ook in Turkije was aangekomen en dat hij jullie achterna zou reizen. Sindsdien hebben jullie niets meer van hem gehoord. Via de Balkanroute reisden jullie verder door Europa. Jullie kwamen aan in België op 3 augustus 2015 en vroegen dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U verklaart dat u en uw gezin gevisieerd zullen worden door leden van de sjitische Badr militie omdat uw oudste broer A.(...) voor het regime van Saddam zou hebben gewerkt en omdat uw andere broer als politieagent A.(...) met de Amerikanen zou hebben meegewerkt. Op 28 juni 2015 zouden jullie telefonisch zijn gewaarschuwd dat de Badr militie jullie wilde vermoorden.

Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Er kunnen immers meerdere flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld, zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties als tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw familieleden over de problemen die jullie samen zouden hebben gekend. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw familie Irak zouden hebben verlaten nadat jullie in juni 2015 een dreigbrief zouden hebben ontvangen van de Badr organisatie (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat jullie op 28 juni 2015 een telefonische waarschuwing zouden hebben gekregen dat de Badr organisatie jullie wilde vermoorden. Behalve deze ene telefonische waarschuwing zouden jullie geen andere bedreiging of waarschuwing hebben ontvangen (CGVS, p. 11). Toen u met deze manifeste tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had 'vergist'. Jullie zouden geen dreigbrief hebben gekregen, maar enkel een telefonische waarschuwing (CGVS, p. 12). Deze uitleg raakt kant nog wal. Het is absoluut niet geloofwaardig dat u zich zo'n manier zou kunnen 'vergissen' over het feit dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor uw vertrek uit het land, temeer u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat u het bewijs van uw verhaal, "de brief die we hebben gekregen", zou laten overkomen uit Irak. Hierbij kan worden opgemerkt dat uw broer A.(...), van wiens beslissing een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkbaar net dezelfde 'vergissing' maakte: tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij eveneens over een dreigbrief (CGVS vragenlijst broer, nr. 3.5), terwijl hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal enkel melding maakte van een telefonische waarschuwing (CGVS broer, p. 6-11). De vaststelling dat zowel u als uw broer dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over het ene moment dat de directe aanleiding voor jullie vlucht uit het land zou zijn geweest, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op onherstelbare wijze.

Voorts bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het aantal keer dat jullie bedreigd zouden zijn. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u hierover het volgende: "We kwamen dit te weten door een brief en Failak Badar kwam ook meermaals bij ons thuis. Ze kwamen ons vertellen dat ze [...] A.(...) zochten en als ze hem niet konden vinden ze ons zouden vermoorden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U sprak louter over één telefonische waarschuwing die jullie hadden ontvangen. U verklaarde uitdrukkelijk dat dit telefoontje het eerste moment was waarop jullie vernamen dat er problemen waren en dat er behalve dit telefoontje geen enkele andere waarschuwing of bedreiging was geweest (CGVS, p. 9, 11). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u plotseling dat jullie voor de telefonische waarschuwing op 28 juni 2015 toch verschillende bezoeken van de Badr militie hadden gekregen waarbij jullie werden bedreigd (CGVS, p. 13). Dit is manifest niet in overeenstemming met uw initiële verklaringen tijdens hetzelfde gehoor. In dit verband kan worden opgemerkt dat uw broer tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal enkel gewag maakte van één telefonische waarschuwing en op

geen enkel moment enige melding maakte van herhaaldelijke bezoeken aan jullie woning waarbij jullie zouden zijn bedreigd (CGVS broer, p. 6-11). Uw moeder verklaarde dan weer dat jullie voor het telefoontje op 28 juni 2015, waarbij jullie werden gewaarschuwd door een vriend, nog een drietal eerdere telefoontjes zouden hebben ontvangen, waarbij men jullie met de dood zou hebben bedreigd indien uw broer A.(...) zich niet bij de militie zou aangeven. Gevraagd of jullie ook bezoeken aan huis hadden gekregen, verklaarde uw moeder dat dit niet het geval was en dat jullie enkel telefonisch werden bedreigd. Toen uw moeder werd geconfronteerd met uw verklaring als zouden er toch bezoeken aan huis zijn geweest, veranderde ze haar verklaringen plots en zei ze dat men wel naar jullie huis was gekomen (CGVS moeder, p. 3-4). De vaststelling dat u en uw familieleden dermate manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen over de frequentie en de aard van de bedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen, die aan de kern van uw asielrelaas raken, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden u en uw familie zijn gevisieerd door de Badr militie omwille van het beweerd werk van uw oudste broer A.(...) ten tijde van het regime van Saddam Hoessein of het beweerd werk van uw broer A.(...) bij de Amerikanen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs attesteren uw identiteit en herkomst uit Basra, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in

Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nassariyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Los van bovenstaande vaststellingen kan nog worden opgemerkt dat, hoewel u verklaarde nooit lid te zijn geweest van een gewapende groepering, het Commissariaat-generaal in het bezit is van verschillende foto's van u in militair uniform met symbolen van de sjiiitische militie Abu Fadhl Al-Abbas (cf. bijlage in administratief dossier). Deze militie is actief betrokken bij de strijd in Syrië en Irak. Toen u werd geconfronteerd met deze stukken, gaf u toe dat u de persoon bent die op de foto's staat afgebeeld. U beweerde echter dat u deze foto's 'zomaar' liet nemen en dat u nooit lid bent geweest van een militie. U beweerde zelfs dat u de naam Abu Fadhl Al-Abbas niet kent, terwijl u op de foto's nochtans afgebeeld staat met een hoofdband met de naam van deze militie (CGVS, p. 14).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw moeder, H.(...) B.(...) A.(...) A.(...)-B.(...) (O.V. (...)), en uw broer, A.(...) J.(...) J.(...) A.(...)-M.(...) (O.V. (...)), eveneens een

beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U verklaart dat u en uw gezin geviseerd zullen worden door leden van de sjiiitische Badr militie omdat uw oudste broer A.(...) voor het regime van Saddam zou hebben gewerkt en omdat uw andere broer als politieagent A.(...) met de Amerikanen zou hebben meegewerkt. Op 28 juni 2015 zouden jullie telefonisch zijn gewaarschuwd dat de Badr militie jullie wilde vermoorden.

Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Er kunnen immers meerdere flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld, zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties als tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw familieleden over de problemen die jullie samen zouden hebben gekend. Zo verklaarde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw familie Irak zouden hebben verlaten nadat jullie in juni 2015 een dreigbrief zouden hebben ontvangen van de Badr organisatie (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat jullie op 28 juni 2015 een telefonische waarschuwing zouden hebben gekregen dat de Badr organisatie jullie wilde vermoorden. Behalve deze ene telefonische waarschuwing zouden jullie geen andere bedreiging of waarschuwing hebben ontvangen (CGVS, p. 11). Toen u met deze manifeste tegenstrijdigheid in uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had 'vergist'. Jullie zouden geen dreigbrief hebben gekregen, maar enkel een telefonische waarschuwing (CGVS, p. 12). Deze uitleg raakt kant nog wal. Het is absoluut niet geloofwaardig dat u zich zo'n manier zou kunnen 'vergissen' over het feit dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor uw vertrek uit het land, temeer u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat u het bewijs van uw verhaal, "de brief die we hebben gekregen", zou laten overkomen uit Irak. Hierbij kan worden opgemerkt dat uw broer A.(...), van wiens beslissing een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkbaar net dezelfde 'vergissing' maakte: tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij eveneens over een dreigbrief (CGVS vragenlijst broer, nr. 3.5), terwijl hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal enkel melding maakte van een telefonische waarschuwing (CGVS broer, p. 6-11). De vaststelling dat zowel u als uw broer dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over het ene moment dat de directe aanleiding voor jullie vlucht uit het land zou zijn geweest, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op onherstelbare wijze.

Voorts bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het aantal keer dat jullie bedreigd zouden zijn. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u hierover het volgende: "We kwamen dit te weten door een brief en Failak Badar kwam ook meermaals bij ons thuis. Ze kwamen ons vertellen dat ze [...] A.(...) zochten en als ze hem niet konden vinden ze ons zouden vermoorden." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U sprak louter over één telefonische waarschuwing die jullie hadden ontvangen. U verklaarde uitdrukkelijk dat dit telefoontje het eerste moment was waarop jullie vernamen dat er problemen waren en dat er behalve dit telefoontje geen enkele andere waarschuwing of bedreiging was geweest (CGVS, p. 9, 11). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u plotseling dat jullie voor de telefonische waarschuwing op 28 juni 2015 toch verschillende bezoeken van de Badr militie hadden gekregen waarbij jullie werden bedreigd (CGVS, p. 13). Dit is manifest niet in overeenstemming met uw initiële verklaringen tijdens hetzelfde gehoor. In dit verband kan worden opgemerkt dat uw broer tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal enkel gewag maakte van één telefonische waarschuwing en op geen enkel moment enige melding maakte van herhaaldelijke bezoeken aan jullie woning waarbij jullie zouden zijn bedreigd (CGVS broer, p. 6-11). Uw moeder verklaarde dan weer dat jullie voor het telefoontje op 28 juni 2015, waarbij jullie werden gewaarschuwd door een vriend, nog een drietal eerdere telefoontjes zouden hebben ontvangen, waarbij men jullie met de dood zou hebben bedreigd indien uw broer A.(...) zich niet bij de militie zou aangeven. Gevraagd of jullie ook bezoeken aan huis hadden gekregen, verklaarde uw moeder dat dit niet het geval was en dat jullie enkel telefonisch werden bedreigd. Toen uw moeder werd geconfronteerd met uw verklaring als zouden er toch bezoeken aan huis zijn geweest, veranderde ze haar verklaringen plots en zei ze dat men wel naar jullie huis was gekomen (CGVS moeder, p. 3-4). De vaststelling dat u en uw familieleden dermate manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen over de frequentie en de aard van de bedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen, die aan de kern van uw asielrelaas raken, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden u en uw familie zijn gevisieerd door de Badr militie omwille van het beweerd werk van uw oudste broer A.(...) ten tijde van het regime van Saddam Hoessein of het beweerd werk van uw broer A.(...) bij de Amerikanen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs attesteren uw identiteit en herkomst uit Basra, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

(...)

Los van bovenstaande vaststellingen kan nog worden opgemerkt dat, hoewel u verklaarde nooit lid te zijn geweest van een gewapende groepering, het Commissariaat-generaal in het bezit is van verschillende foto's van u in militair uniform met symbolen van de sjiiitische militie Abu Fadhl Al-Abbas (cf. bijlage in administratief dossier). Deze militie is actief betrokken bij de strijd in Syrië en Irak. Toen u werd geconfronteerd met deze stukken, gaf u toe dat u de persoon bent die op de foto's staat afgebeeld. U beweerde echter dat u deze foto's 'zomaar' liet nemen en dat u nooit lid bent geweest van een militie. U beweerde zelfs dat u de naam Abu Fadhl Al-Abbas niet kent, terwijl u op de foto's nochtans afgebeeld staat met een hoofdband met de naam van deze militie (CGVS, p. 14).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw moeder, H.(...) B.(...) A.(...) A.(...)-B.(...) (O.V. (...)) (...) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij als broer van enerzijds een sjiiitische Iraakse moslim die voor het regime van Saddam Hoessein heeft gewerkt en anderzijds een sjiiitische Iraakse moslim die als politieman samenwerkte met de Amerikanen tot een sociale groep behoort die in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker wijst erop dat zowel hij als zijn broer en zijn moeder eensluidende verklaringen hebben afgelegd wat betreft de reden waarom zij werden bedreigd door de Badr-militie en meent dat in de bestreden beslissing te zeer gefocust wordt op de manier waarop deze bedreigingen tot stand kwamen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Op basis van de hoger weergegeven pertinente vaststellingen moet worden besloten dat verzoeker over de aard en de frequentie van de vermeende bedreigingen manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat deze verklaringen bovendien niet stroken met deze van verzoekers broer en moeder over dezelfde feiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dan ook met reden dat dermate tegenstrijdige verklaringen aangaande de kern van verzoekers asielrelaas afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering als zouden hij en zijn moeder zijn gevisieerd door de Badr-militie omwille van het beweerde werk van zijn broers ten tijde van het regime van Saddam Hoessein respectievelijk in dienst van de Amerikanen. Verzoeker kan zijn geloofwaardigheid slechts herstellen door de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing op afdoende wijze te verklaren of te weerleggen, maar blijft wat dat betreft in gebreke. Nog daargelaten de vraag of verzoeker en zijn familieleden al dan niet deel uitmaken van een sociale groep in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar zijn broers profiel van "*westers gezinde ordehandhaver*" noch naar het gegeven dat zijn broer een mogelijk doelwit vormt voor antiwesterse sjiiitische milities zoals Badr om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De politiebadges en informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en die volgens hem bewijzen dat zijn broer als politieagent heeft samengewerkt met de Amerikanen en daardoor een doelwit is geworden voor sjiiitische milities in zijn thuisstad (stukken 2 tot en met 4) werpen geen ander licht op de gedane vaststellingen. Deze stukken zijn immers niet bij machte om de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden in verklaringen aangaande de feiten die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst op te heffen, laat staan dat zij zouden bewijzen dat verzoekers broer, en bij uitbreiding zijn hele familie, zou zijn gevisieerd en bedreigd door de Badr-militie. In zoverre de gevoegde politiebadges de functie van verzoekers broer dienen te staven, moet bovendien worden vastgesteld dat het hier slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip-

en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het weze nog opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas dat daardoor zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze is aangetast. Bijgevolg kunnen documenten die worden voorgelegd ter staving van het relaas of bepaalde elementen daarvan geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Waar verzoeker de afwijkingen tussen zijn verklaringen en die van zijn familieleden tracht te verklaren door *“de taalbarrière tussen Irakese asielzoekers en de Marokkaanse tolken die gebruikt worden bij de verschillende gehoren”*, hierbij verwijzend naar informatie waaruit blijkt dat het Arabisch van de Maghreb erg moeilijk te begrijpen is voor Irakezen (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), kan hij niet worden gevolgd. Blijkens de gehoorverslagen aanwezig in het administratief dossier werd zowel verzoeker als zijn broer en moeder voorafgaand aan het gehoor gevraagd of zij de tolk begrijpen en werd hen verduidelijkt dat eventuele problemen hieromtrent moeten worden gemeld (inzake verzoeker, zie stuk 6, gehoorverslag, p. 1; inzake verzoekers broer en moeder, zie stuk 15, Landeninformatie, rapport d'audition, p. 1 en gehoorverslag, p. 1). Welnu, geen van hen blijkt op enig moment te hebben aangegeven de tolk van dienst niet of niet goed te begrijpen. Verzoeker heeft overigens zowel aan het begin als eind van zijn gehoor bevestigd de tolk goed te hebben begrepen (stuk 6, gehoorverslag, p. 2 en 15). Nergens blijkt overigens dat verzoeker of zijn familieleden bijgestaan werden door een tolk die enkel de Marokkaanse variant van het Arabisch beheerst.

Ter zitting op 25 november 2011 werpt verzoeker op dat door de Raad inmiddels op 19 oktober 2016 een arrest werd gewezen met nummer 176.547 waarin de beslissing die op 24 december 2015 werd genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van zijn broer A. wordt vernietigd. In voormeld arrest stelt de Raad vast dat de verwerende partij het profiel van verzoekers broer als politieagent in dienst van de Amerikanen schijnbaar niet betwist, maar desondanks nalaat de aangevoerde vrees voor vervolging met betrekking tot dit specifieke profiel nader te onderzoeken. Dient dienaangaande evenwel te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. *In casu* moet worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat de werkzaamheden van verzoekers broer in dienst van de Amerikanen hier niet ter discussie staan geen afbreuk doet aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zouden hij en zijn moeder in verband met de professionele activiteiten van zijn broer bedreigingen hebben ontvangen vanwege een sjitische militie.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Basra, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus *“Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* van 13 februari 2015 en COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak”* van 4 augustus 2016, door de verwerende partij toegevoegd aan het administratief dossier

respectievelijk bijgebracht middels haar aanvullende nota van 21 november 2016) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat Islamitische Staat (IS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en een aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en PMU enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit vornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED's en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in de zuidelijke provincie Basra thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat het onderzoek dat in de bestreden beslissing wordt gevoerd betreffende de situatie in Basra en de rest van Zuid-Irak gebaseerd is op het document "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het arrest van de Raad met nummer 165.615 van 12 april 2016 (stuk 7) waarin geoordeeld wordt dat de informatie van CEDOCA waarop de betrokken bestreden beslissing was gebaseerd onvoldoende recent was om op basis hiervan de betrokken asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker betoogt dat de *in casu* bestreden beslissing gestoeld is op exact dezelfde informatie wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat blijkens de bestreden beslissing behalve voormeld rapport van UNHCR ook de COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*" van 24 december 2015, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, in rekening werd genomen ter beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Basra in Zuid-Irak. Uit de door de verwerende partij bijgebrachte update van voormelde COI Focus van 4 augustus 2016 blijkt niet dat de veiligheidssituatie in Basra dermate gewijzigd is dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet langer kan standhouden. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die op het tegendeel wijst. Het door hem aangehaalde arrest met nummer 165.615 van 12 april 2016 heeft betrekking op een asielzoeker afkomstig uit Bagdad aan wie het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming uit hoofde van artikel 48/4, § 2, c) had geweigerd op basis van de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015. In de mate dat de in onderhavig arrest gedane vaststellingen gelet op verzoekers herkomst uit de provincie Basra geen uitstaans hebben met de veiligheidssituatie in Bagdad, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar rechtspraak waarin het actuele karakter van informatie met betrekking tot Bagdad in vraag wordt gesteld. Verzoeker toont niet aan dat de informatie waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Basra is gebaseerd verouderd zou zijn, zodat het niet langer zou opgaan te stellen dat er actueel voor burgers in Basra geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vordert *in fine* van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF